

LEXA
Liber8

strijd om de waarheid

Esmée Meerts

inkijkexemplaar

LEXA
Liber8
strijd om de waarheid

Esmée Meerts

Eerste druk 2022
Copyright © Esmée Meerts

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie | Anya van der Gracht
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-47-8 | NUR 402
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LEXA
Liber8
strijd om de waarheid

Ambilicious Breda | Kalmthout

AND THIS LETTER SET IT ALL IN MOTION ...

Dag schat,

Ik weet niet goed hoe ik deze brief moet beginnen. Het is voor mij bijna onmogelijk om erover te praten. Wat ik je ga vertellen zal waarschijnlijk als een bom inslaan. Maar ik moet. Ik lig ontzettend in de knoop met mijn emoties. Wat ik eigenlijk wil vertellen is dat ik al jaren twijfel aan mijn geaardheid. Hoe je het ook draait of keert, ik blijf erop terugkomen dat ik op vrouwen val. Hoe ik het ook probeer uit mijn hoofd te zetten, wat me ook steeds lukt voor een tijd, het idee en het gevoel blijven terugkomen. Ik ben zeker van mijn voorkeur voor het vrouwelijk geslacht.

Als tiener herinner ik me het opkomen van de eerste prille gevoelens van verliefdheid op een meisje. Wensend dat ik tot experimenteren had kunnen overgaan was dat niet mogelijk. Ze had al een vriendinnetje.

Wanneer ik begon naar Brussel te gaan, overviel een verliefdheid me. Ze zat mee op dezelfde trein. Tot over mijn oren was ik op haar. En ik heb het haar verteld. Ze was hetero dus kon ze me slechts een luisterend oor bieden. Dat was goed voor me. Ik schat dat deze emotionele rollercoaster een jaar of twee drie geduurd heeft.

Ik heb nog twee keer een verliefdheid op een vrouw ervaren. Zonder mijn eigenlijke gevoel met hen te bespreken. Dat gevoel was er gewoon steeds en met niets kon ik haar uit mijn hoofd zetten! Een ervaring met een vrouw heb ik nog steeds niet, dat kan ik je heel eerlijk zeggen. Ik verlang er steeds wel meer en meer naar om te weten hoe het is. De begeerte raast als een wervelwind door mijn lichaam en geest!

Ik heb dit steeds onderdrukt voor je, omwille van mijn loyaliteit. Daarom zeg ik nu dat ik verder ga. Wat dit inhoud weet ik niet. Ik heb geen idee. Ik weet wel dat ik dit leven met jou niet meer wil. Niet meer kan! Ik schrijf je dit daar ik geen tweede keer bedrog wil plegen. Ik wil verder. Ik wil anders!

Enkele jaren geleden stonden we ook op het punt van een relatiebreuk. Ik heb je dit toen ook proberen aan het verstand te brengen, maar ben hierin gefaald. We zijn door die moeilijke periode heen geraakt. Die moeilijke periode heb jij toen veroorzaakt. Weet je nog? Wanneer je me alle hoeken van de bijkeuken liet zien en mijn strot dichtkneep tot ik buiten westen ging! Je was dronken en zat onder de medicatie!

De dag erna kwam je me ophalen in Brussel met een ring! En ik besliste ons nog een kans te geven ...

De periode erna hebben we overleefd samen. Maar ik kan nu niet meer verder. Waarom niet? Omdat ik telkens als ik twee vrouwen zie vrijen enorm opgewonden raak. Denk aan het fragment van 'The100'. Clarke en Lexa zoenen passioneel! De wervelwind aan emoties die ik voel als ik dit voor ogen zie heb ik nooit bij jou gehad. Ik ben verliefd op je geweest, maar niet in die mate. Dit gevoel heb ik altijd weggeduwd. Ik wilde het niet voelen, maar het was er wel.

Die verliefdheid is veranderd naar houden van. Maar de laatste jaren helaas geëvolueerd naar zorg dragen voor en houden van als zijnde broer! Ik weet nu echt niet hoe het verder moet.

Het gevoel bij het idee van jij die mij op achtjarige leeftijd orgasmes bezorgde kan ik nog steeds niet begrijpen. Niet plaatsen. Ik weet nog steeds niet wat ik ermee moet. Het maakt me bang.

Toch ben ik liefde voor je gaan voelen. Zijn we verder en verder naar elkaar toe gegroeid. Heb je me ontmoagd. Gingen we neuken.

Bart, ik heb je nooit de volle 100% kunnen geven. Ik maakte mezelf wijs dat het kon. Dat onze relatie normaal was. Ik probeerde gelukkig te zijn. Was ik ook. Maar geen volle 100%! Bart, de seks gaat me niet meer. Pijpen. Ik walg ervan. Ik heb een seksfilm nodig om geil te worden. Ik fantaseer over seks met vrouwen!

Je wil praten. Ik klap helemaal dicht. Je voelt dat er iets is. Ja, er is ook iets. Ik val op vrouwen en de drang naar bevrediging van dit gevoel is alleen maar groter geworden in plaats van afgenomen. Ik probeerde het altijd te onderdrukken. Niet meer. Ik ben wie ik ben. Het is aartsmoeilijk, maar ik kom uit de kast!

Toen ik in 2015 mezelf van het leven probeerde te beroven was dat omwille

van een mix van dit alles. Ik zag het niet meer zitten. Wilde niet meer leven. Ik ben met jou verdergegaan. Maar nu, twee jaar later, neem ik afscheid. Ik kan dit niet meer!

Hoe gaat het vanaf nu gaan? Met ons? Met Billie?

Ik wil een wildcard om mijn gevoelens te exploreren. Een triootje zie ik niet zitten. Ik wil het allereerst alleen ervaren om correct te kunnen beoordelen. Ik ben niet op zoek als je dat moest denken. Ik heb ook nog niemand. Ik laat je weten wat ik voel! Op dit moment een overspoeling van vragen waarop ik geen antwoord heb.

Ik ben eerlijk. Haat me hiervoor niet. Ik draag deze last al veel te lang mee. Ik kan het niet meer verstoppen.

Waarom vertel ik het je nu pas? Uit angst. Altijd uit angst voor die reactie van jou. Als ik niet wil vrijen dan word je boos, ga je drinken of dring je zodanig lang aan dat ik uiteindelijk toegeef. Ik heb er helemaal niets aan. Integendeel.

De laatste tijd drink je ook weer enorm veel en dat maakt me bang. Wees nu ook niet onnodig agressief met mijn spullen waaraan ik gehecht ben door ze stuk te slaan. Ik ben bang hiervoor omdat je in het verleden eerder agressief was! Ik kan dat niet verwerken. Hoezeer ik je verjaardagscadeau van gisteren en alles wat we samen hadden apprecieer, we hadden de wereld samen, het gevoel wordt er niet beter van ... dus als je echt van me houdt, laat me dan gaan. Gaan of proberen.

Ik krijg alles van je. Maakt me dat gelukkig? Laat me dat completer voelen?

Ik kan er helemaal niets aan doen dat ik voel wat ik voel.

Ik hoop dat je me hierin begrijpt of probeert te begrijpen althans. Ik kan het niet anders verwoorden dan in deze brief en hoop echt dat je reactie eerder mild dan agressief zal zijn.

Liefs Lexa

De brief waarmee ik mijn verhaal begin heb ik hem geschreven op 17 april 2017, Paasmaandag.

Ik voelde me enorm gefrustreerd en zwaarmoedig, maar hij liet me geen andere keuze. Daar ik met hem niet mondeling kon communiceren, ontaalde mijn gevoel in geschreven woord.

Ik wilde gaan wandelen met Billie zodat hij de kans zou hebben om hem alleen te lezen, maar dit wilde hij niet. Hij wilde dat ik naast hem kwam zitten, zo dicht mogelijk bij hem. Ik zag de bedroefde blik reeds in zijn ogen. Voor het eerst ooit zag ik onmacht. Hij kon het niet geloven dat ik met dit 'nieuws' kwam! De tranen kwamen in z'n ogen toen hij begon te lezen. Ik zag zijn gezicht veranderen naar het trieste gezicht van een klein jongetje dat net een pak slaag gekregen had, naar het gezicht van een slachtoffer! En die rol heeft hij zichzelf vanaf dat moment toegeëigend.

Hij ging door de knieën en smeekte me om te blijven, badend in tranen. Hij betrok de hond erbij. Hij chanteerde me ermee: 'Denk aan Billie, hij is erdoor gekomen na zijn nierfalen, we hebben zo hard gevochten, wil je dit allemaal gewoon weggooien? Ik smeeek het je ... BLIJF.'

Ik heb er toen heel hard over nagedacht maar mijn besluit stond vast! Na mijn verjaardag zou het gaan gebeuren!

DONDERDAG 11 MEI 2017

De start van mijn 'nieuwe leven en 3 weken onopvallend plannen is eraan voorafgegaan.'

Nu tien maand later blik ik terug op mijn oude leven. Nog steeds heb ik maar van twee dingen spijt.

Eén is, ik heb mijn hondje moeten achterlaten. De nooit ophoudende pijn in mijn bang kloppend hartje is nog steeds gigantisch verscheurend.

Twee is dat ik me enorm schuldig voel, nog steeds, dat ik zolang bij hem gebleven ben.

Ik besef dat ik me niet schuldig mag voelen. Via onterechte manipulatie heeft hij zijn doel steeds weten te bereiken. Hij was briljant in het manipuleren en meester in onopgemerkt zijn willetje door-drijven, dus ik ben een vogel voor de kat geweest.

Op bepaalde momenten stond ik erbij stil dat er iets niet oké was met onze 'onderlinge gezinsrelaties', maar ik heb nooit de kracht gehad om weg te gaan, op enkele mispogingen na want hij haalde me gewoon weer binnen met zijn mooie praatjes! Hij zat zo verstrengeld in mijn hele zijn en ik had sympathie voor hem, ook al prentte hij me vele regels in! Door die sympathie ben ik 27 jaar bij hem gebleven! Eveneens desondanks het feit dat hij me telkens schuldgevoelens aanpraatte wanneer ik dacht een verkeerde weg ingeslagen te zijn. Ik corrigeerde mezelf, ik strafte mezelf omdat hij gewoon zoveel macht over me had en me een slecht gevoel gaf!

Ik herinner me verscheidene malen geprobeerd te hebben om een einde aan de relatie te maken. Doch heb ik steeds toegegeven aan zijn overtuigende woorden en de beslissing was altijd dezelfde ... IK gaf HEM nog een kans.

Ik heb altijd geweten dat er iets fout was, dat ik aan het overleven was. In plaats van mijn eigen mening te hebben, werd deze door hem volledig weggedrukt. Mijn ziel werd weggedrukt.

Ik werd geleefd, leefde op automatische piloot. Op den duur, zeker de laatste twee jaar ging ik elke dag met minder en minder emotie leven. Op den duur was ik gevoelloos, volledig 'numb'.

Ongeveer vier weken voor mijn vertrek, zal zo ergens begin april geweest zijn, heeft mijn nicht mijn intussen bijna dichtgegroeide ogen doen opengaan. Vanaf dat moment ging er een hele nieuwe en intrigerende wereld voor me open. Ik heb deze wereld vastgegrepen en niet meer losgelaten. Ik proefde de 'overtuigende' kracht en ben er volledig voor gegaan. Deze kracht was op alle mogelijke manieren aan mijn hele zijn aan het trekken, ik kon er niet aan weerstaan, wat er ook op het spel stond!

Hoofdstuk 1

20 APRIL 2017, VIER WEKEN VOOR VERTREKDATUM

Ik ben tot de conclusie gekomen dat ik niet meer bij hem KAN blijven.

Hij versmachtte me en klampte zich zodanig aan me vast dat het een beklemmend verstikkend gevoel gaf. Een gevoel dat absoluut niet meer gezond was. Het creëerde diepe onrust in mezelf en ik ervaarde ongelukkigheid, depressiviteit, radeloosheid. Ik liep met een zwaar blok op mijn schouders rond, dit de hele tijd. Ik leefde mijn leven in functie van hem ... en voelde me machteloos.

Ik vroeg om vrijheid en ademruimte. Dit weigerde hij. Erger nog, de laatste weken ging het van kwaad naar erger.

Onder het mom van een broodnodige behoefte aan beweging, besloot hij dan ook nog eens om mee de hond uit te laten ...

Ik raakte in paniek. Nu kon ik zelfs mijn nicht niet bellen.

Vaak gingen de telefoongesprekken gepaard met bittere tranen, naar het zilte toe, maar ik had een uitlaatklep. Een uitlaatklep die ik zo hard nodig had om van dag tot dag te geraken. Zelfs die had hij me ontnomen. Geen moment kreeg ik nog voor mezelf.

Vaag herinner ik me de gesprekken die tussen mijn nicht en mij allemaal zijn voorafgegaan. Veel van de gesprekken waren pijnlijk. Mijn nicht probeerde er toch wel altijd een vrolijke noot in te steken en dat luchtte wel altijd op, heel even maar. Ik wist niet goed wat ik met de rest van mijn leven moest aanvangen.

18 APRIL 2017; 14u35

FaceTime met mijn nicht. Naar aanleiding van mijn verjaardag bood ze me een overnachting aan.

Ik hoorde hem naar beneden komen kort na die vraag van de overnachting via een chatplatform.

Goed herinner ik me nog hoe hij kwam aanzetten, met puppy-ogen en een smekende, vragende blik die van me eiste dat ik 'neen' ging zeggen tegen haar, want volgens hem doe je dat als koppel niet!

Ik probeerde hem voorzichtig te overtuigen met de reden dat het toch familie is, maar zelfs die vlieger ging niet op.

‘Na je brief op paasmaandag liefste ... doe me dat nu niet aan,’ smeekte hij me met tranen in zijn ogen.

Waren deze waterlanders echt of niet, ik weet het niet en eerlijk gezegd boeide het me ook niet!

Verdict: ik mocht niet blijven overnachten. Het antwoord waar ik me zo weer aan verwachtte. Dat deed hij nu eens altijd! Mijn hoop werd weer verbrijzeld

Wat hij me wel toestond was een dagje uit met mijn nicht! Hier was ik wel enorm blij mee. Enthousiast keek ik naar donderdag uit! Mijn adrenaline steeg met de seconde toen ik pas echt besepte dat ik toestemming had om fysiek tijd te spenderen met mijn nicht. Ik voelde me thrilled, weg van zijn donkere, irritante en versmachtende houding.

20 APRIL 2017, OP WEG!

Ik kon niet snel genoeg ‘on the road’ zijn!

Een gevoel van intense blijheid be kroop me, maar jammer genoeg ook een gevoel van onwennigheid. Alles was buiten mijn comfortzone en ik had het er moeilijk mee. Zeker het gesprek over mijn toekomst, met of zonder hem en mijn geaardheid alhoewel dat laatste ook spannend was!

Mijn nicht probeerde de conversatie op gang te houden maar zij was het merendeel van de tijd aan het woord. Het was meer vraag en antwoord tijdens de heenrit.

Na een klein uurtje kwamen we aan bij Snowvally in Peer. We reden de parkeerplaats van de indoor skipiste op en parkeerden de wagen.

Ze stond er al.

We stapten uit. En er vond voor mij een heel waardevolle en doorslaggevende ontmoeting plaats tussen ons drietjes.